

Prelát o odpúšťaní urážok

V audionahrávke tento mesiac nám biskup Javier Echevarría ponúka zamyslenie nad ďalším duchovným skutkom milosrdenstva. „Kríž nášho Pána nám pomáha pochopiť, že my všetci potrebujeme odpustenie: odpustiť, a mať odpustené.“

02.11.2016

**Predchádzajúce audionahrávky z
tejto série:**

1. Návšteva a starostlivosť o chorých
2. Hladných kŕmiť, smädných napájať
3. Nahých odievať, väzňov navštevovať
4. Ujať sa bezdomovcov
5. Mŕtvych pochovávať
6. Nevedomých vyučovať, pochybujúcim dobre radiť
7. Hriešnikov napomínať

Preklad prelátovej audionahrávky.

Desaťminútová audionahrávka v španielčine tu.

Jedným zo skutkov milosrdenstva, ktoré svet najviac potrebuje, teraz a vždy, *je odpúšťať urážky*. „Aké je len ťažké niekedy odpustiť!“ – hovorí Svätý Otec. „Napriek tomu

odpustenie je nástrojom, ktorý sa vkladá do našich krehkých rúk, aby sme tak mohli získať pokoj srdca. Zbaviť sa hnevu, zloby, násilia a pomsty, je nevyhnutnou podmienkou pre radostný život.“

Radostne žiť je túžbou, ktorú vo svojom srdci prechováva každý muž, každá žena. Ale nikto nemôže dospieť k šťastiu len svojimi vlastnými silami, ak sa obráti chrbtom Bohu a iným ľuďom. Neraz môžeme nadobúdať dojem, že ľudia v našom okolí sú pre nás akoby prekážkou. Lebo nás urážajú, lebo s nami zle zaobchádzajú, lebo nám spôsobujú fyzickú a duševnú bolesť – zlo, ktoré zakúsil aj samotný Kristus, ukrižovaný tými, ktorých prišiel spasiť.

Náš Pán, viditeľná tvár Otcovho milosrdenstva, nám odpustil bez vzdoru a zášti. „Otče, odpusť im, lebo nevedia čo robia,“ modlil sa, keď

visel na dreve Kríža. A tak rozhodným spôsobom prelomil ten začarovaný kruh nenávisť, ktorá plodí len ďalšiu nenávisť, kruh pomsty a vzdorovitosti. Učinil tak, aby z Kríža vytryskol prameň milosrdenstva, schopný zmeniť život každej jednej ženy, každého jedného muža. Kríž nášho Pána nám pomáha chápať, že my všetci potrebujeme odpustenie: odpustiť a mať odpustené. Kto nedokáže akceptovať túto realitu, nie je ani schopný preniknúť do nádhernej hĺbky lásky, ktorá nás zjednocuje s iným človekom a s Bohom.

Pozrime sa znova na podobenstvo o márnوترatnom synovi. Ten mladý muž, zaslepený neskúsenosťou a pýchou, sa odvracia od otcovského domu a premárni všetko, čoho sa mu dostalo. Keď sa vracia domov, tak len preto, lebo už v minulosti veľmi dobre zakúsil otcovo milosrdenstvo, jeho pochopenie, a vedel veľmi

dobre, že nebude odmietnutý.

Navracia sa k otcovi, ktorý mu spolu s objatím dáva aj ten najväčší dar – svoje odpustenie. A jeho otec tak robí bez toho, aby ho ponížoval, bez toho, aby mu pripomínal predchádzajúce varovania a rady. Až vtedy začína mladý muž chápať skutočný poklad otcovskej lásky, ktorú ignoroval a zanechal, ktorú našťastie pri skrúšenom návrate znovu objavuje.

Každý z nás takisto potrebuje často pristupovať k sviatosti odpustenia, aby tak istým spôsobom mohol pochopiť hĺbku Božej lásky. „Boh sa nikdy neunaví odpúšťaním,“ pripomína nám pápež. „To my sme tí, ktorí sa unavia prosbou o odpustenie.“ A naozaj, niekedy sme temer odhodlaní zvykať si na chlad hriechu. Preto ak už poznáme úžitok z tejto sviatosti, prijímajme ju s tou najlepšou dispozíciou, akej sme len schopní, chodievajme k nej častejšie, alebo sa pripravme lepšie. Aby sa

nám v tom mohlo dariť, hodíme sa do milostivého náručia Boha a radikálne vykoreňme predsudky a výhovorky, ktoré nám môžu znemožňovať, aby naša duša mohla vnímať pohladenie nášho Pánovho pochopenia. Možno si už nevieme spomenúť na to šťastie, ktoré sme zakúsili naposledy, keď sme sa zmierili s nejakým človekom? Nie je teda prosba o odpustenie istým ľudským gestom, schopným „dať tvár“ tomuto nášmu Bohu, ktorého tak často oddeľujeme od svojich životov, a na ktorého dobrotu sme zabudli?

Mnohí kresťania si neuvedomujú krásu spovede. Vstúpme si do duše presvedčenie, že táto sviatosť nevyšla z módy a ani nikdy nevyjde. Oplýva a bude oplývať stále prítomnou mocou. Okrem toho je to sviatosť, ktorou sa pre náš život otvára budúcnosť, lebo v nás obnovuje nádej. Preto sa modlime, aby tento Jubilejný rok

milosrdenstva umožnil mnohým kresťanom znovu objaviť cestu späť do otcovho domu.

Možno si niekto myslí, že na to, aby sa dobre vyspovedal, potrebuje urobiť vopred veľmi zložitú prípravu, ale nie je to tak. Postačí, aby sme túžili po milosti, aby sme si urobili dobré spytovanie svedomia (možno aj s pomocou písomného návodu, alebo niekoho, kto nám môže poskytnúť pomoc), a potom ísť s dôverou za kňazom. Nezabúdajme na skutočnosť, že u márnotravného syna práve jeho vnútorné a vonkajšie utrpenie, vedomie osobnej biedy a spomienka na otcovu lásku, ho vnútorne pohli, aby sa vydal na cestu domov. Mnohí ľudia v našom okolí sú v podobnej situácii. Jednoducho potrebujú niekoho, aby ich sprevádzal na cestu späť do Otcovho domu.

Popritom, tak ako Boh odpúšťa, aj my by sme mali odpúšťať ľuďom, toľkokrát, koľkokrát to je nevyhnutné v našom každodennom živote. Možno kvôli nedorozumeniam, osobným odlišnostiam, rozmanitosti politických, kultúrnych a iných postojov, niektorí ľudia si celé roky uchovávajú v pamäti urážky, ktoré im spôsobili priatelia, alebo iní ľudia. Žiaľ, s takouto dispozíciou duše môžu konflikty trvať oveľa dlhšie, pričom ani jedna zo zúčastnených strán nechce ustúpiť.

Dnes, keď sme tak hlboko ponorení do Roka milosrdenstva, objavili sme už tento čas, ako veľkú príležitosť na ponuku na zmierenie, a to aj vtedy, keď sme my tými urazenými? Náš Pán vždy robí ten prvý krok k odpusteniu, aj keď si nezasluhujeme jeho milosť. Rozhodli sme sa naozaj nasledovať príklad Učiteľa? „Prinúť sa, ak je to potrebné,“ píše sv. Josemaría, „aby si vždy odpustil tým,

ktorí ťa urážajú, hneď od prvej chvíle. Lebo ani tá najväčšia rana či urážka, ktorú môžeš utrpieť od nich, je temer ničím v porovnaní s tým, čo Boh odpustil tebe.“

Pestujme si teda silnú túžbu, aby sa nám odpúšťanie a prosba o odpustenie stali bežným postojom, v každej rodine a medzi priateľmi. Uvedomme si, že bez ochoty odpúšťať, všetky prostredia, v ktorých sa nachádzame, vrátane nášho rodinného, sa menia na dezolátny a sebecký priestor, ktorý otravuje našu dušu a robí ju smutnou. Kristovo posolstvo je veľmi jasné: milovať neúnavne, vrátane tých, ktorí nás rania.

Preto ak iní ľudia reagujú na našu ponuku odpustiť, vzdávajme Bohu vďaky. Ale ak nedostaneme takú odozvu, akú by sme očakávali, nenechajme sa odradiť, lebo milosrdenstvo je zadarmo, a nič

neočakáva na oplátku. Ježiš zomrel v modlitbe za tých, ktorí ho ukrižovali a dourážali. Jeho vykupiteľská smrť bola práve tým, čo sňalo závoj nenávisti z očí ľudí. A len potom, kontemplujúc Kristovu smrť, mohol stotník pod Krížom vysloviť tie nádherné slová viery: „Toto bol naozaj Boží Syn.“

Ak budú kresťania ochotne odpúšťať urážky, s radosťou a jednoduchosťou srdca, táto láska Božích detí pritiahne mnohých, a títo ľudia sa tak stretnú s dobrým Otcom, ktorý chce každého objasť svojím milosrdenstvom.